

ARTTU TUOMINEN

KIDE

HYDRA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

© Arttu Tuominen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53761-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Ystävälleni Christophe Molmylle, joka kylvi siemenen tähän tarinaan.

À mon ami Christophe Molmy
qui a semé la première graine de cette histoire.

Hydra oli kreikkalaisen ja roomalaisen mytologian hirviö, jolla oli käärmeen vartalo ja yhdeksän päätä. Jokaisen katkaistun pään tilalle kasvoi kaksi uutta. Hydra on vertauskuva viholliselle, jota vastaan ei voi taistella ilman että samalla taistelee itseään vastaan.

1.

Juhani Roine tuijotti näytön kaavioita. Tunnusluvut, käyrät ja indeksit vilisivät silmissä. Hän rullasi taulukoita edestakaisin hiirellä, mutta väsyneet aivot eivät pysyneet tilastojen perässä. Hänen ajatuksensa pyörivät edelleen kasinon noppapöydässä. Kun hän sulki silmänsä, hän kuuli noppien kalahtelun mukin sisällä, pelimerkkien kilahtelun ja korttipöytien jakajien kimakat huudot: ”Asettakaa panoksenne!” Tunsu drinkkilasien hikoilevat pinnat, haistoi parta- ja hajuvesien sekoituksen.

Yö oli ollut maaginen.

Hiljaisuus, kun nopat pyörähtelivät pöydällä, ja huudot niiden seisahtuessa.

Henkilökunta oli kumartanut hänelle – ja kaupungin silmäätekevät olivat puhutelleet häntä etunimellä. Hän oli tarjonnut drinkkejä tunte-mattomille ja tipannut tarjoilijoita.

Adrenaliini ryöpsähti Juhanin kehoon. Sydän alkoi takoa, pupillit laajenivat. Sellaisen yön jälkeen oli mahdotonta keskittyä korkotasoihin ja talousennusteisiin.

Hän hätkähti koputukseen ja käänsi päänsä. Ovella seisoi Mari, yksi pankin nuorista ekonomeista, jonka tehokkuudesta kaikki supisivat.

”Luitko sähköpostini?” Mari kysyi.

Juhani tuijotti naista, jonka vartaloa myötäilevä jakkupuku, piikki-korot ja vahva meikki oli tarkoin valittu korostamaan bisnesnaisen habitusta.

Juhani ajatteli, että suurten silmien ja viattoman hymyn takana Mari havitteli hänen paikkaansa.

Juhani klikkasi sähköpostiohjelman auki. Eteen vyöryi kymmenien lukemattomien postien tulva. Aikoinaan Juhani oli ollut ylpeä siitä, että hän vastasi kaikkiin viesteihin tunnin sisällä, mutta tuo periaate oli pelkkä muisto. Puolet posteista jäi avaamatta. Hän klikkasi Marin lähetteen auki.

”Koska ajattelin sijoittajien olevan kiinnostuneita enemmän mediaanituotosta kuin keskiarvosta ja rahoitusratkaisujen pitkän ajan hyödyistä, kokosin keskeiset luvut liitteen kolme taulukkoon...”

Juhani huomasi ajatustensa eksyvän jälleen noppapöytään. Hän oli ollut kuin noiduttu. Joka ainoa panos oli voittanut. Kun hän oli aamuyöstä vaihtanut pelimerkit kassalla, hänellä oli ollut salkussa lähes 20 000 euroa riihikuivaa. Toki hän oli vielä kerran palannut pöytään ja hävinnyt kaiken, mutta sillä ei ollut mitään merkitystä. Rouva Fortuna oli näyttänyt jälleen kerran mihin parhaimmillaan pystyi.

Juhani pakotti itsensä keskittymään Marin selostukseen, joka oli puisevampaa kuin Ajankohtaisen kakkosen kulttuurivieras.

”Kiitos. Olen varma, että sijoittajat ovat kiitollisia”, Juhani sanoi. ”Osallistutko iltapäivän etäpalaveriin KVR-Rakennuksen kanssa?”

Mari katsoi Juhania. ”Tietenkin... pidän avauspuheenvuoron. Niinhän me sovimme. Olen valmistellut esitystä toista viikkoa. Ajattelin puhua maapohjien arvon noususta ja vakuuksista...”

Juhani huitaisi kädellään ja nousi. ”Totta, niinhän se oli. Aivot eivät ole vielä kunnolla käynnistyneet. Kuppi kahvia, niin ne starttaavat.”

Hän laahusti Marin ohi taukokuoneeseen. Adrenaliinin vaikutus alkoi haihtua, haukotus tärisytti kroppaa. Hän pysähtyi koko käytävän mittaisen peilin eteen ja säikähti ulkonäköään. Iho oli kalpea, hiukset ohentuneet, silmäpussit roikkuivat tummina ja katse haritti kuin humalaisella. Aivan kuin hän olisi vanhentunut kymmenen vuotta muutamassa kuukaudessa.

Yövalvomisten oli loputtava.

Hän kävi vessassa, pesi kasvonsa ja suoristi solmionsa. Kaikesta huolimatta hän oli kuitenkin pankinjohtaja. Siinä asemassa ulkoasun

tuli herättää luottamusta. Rahoitusala oli suurelta osin mielikuvia ja illuusiota.

Iltapäivä kului puuduttavissa palavereissa, joissa ruudulle heijastettiin jatkuvalla syötöllä erilaisia kaavioita, piirakoita ja käyriä, joiden mukaan talousnäkymät saatiin vaikuttamaan valoisilta. Mari julisti käärmesalvakauppiaan päätöksellä, että raha oli halpaa ja rakentamisen näkymät valoisia. Halleluja, nyt oli täydellinen aika investoida!

Juhani säesti alaistaan sopivissa kohdissa tuntien itsensä kusettajaksi. Hän oli jo kauan sitten lakannut uskomasta työhönsä. Osake-markkinat olivat suuri kupla, joka ei puhjennut, koska ihmiset uskoivat hänen kaltaisiinsa nykyaikaisiin shamaaneihin ja pappeihin, jotka bleisereissään ja jakkupuvuissaan uskottelivat, että rahalla saattoi pyörittää koko maailmaa. Ja niin kauan kuin sitä syötettiin lisää koneeseen, kupla kasvoi. Rikkaat rikastuivat ja köyhät köyhtyivät.

Kun rakennusfirman palaveri päättyi, Juhani sulkeutui työhuoneeseensa ja painoi punaisen ”Varattu”-valon päälle. Hänen oli tarkoitus valmistella illan hallituksen kokousta, mutta sen sijaan hän kirjautui nettikasinovestustolle ja siirsi pelitilille kuusituhatta euroa.

Hän aloitti pokerin pienillä panoksilla, mutta pian vauhti kiihtyi ja hän nokitti, maksoi ja katsoi toisten käsiä kuin transsissa. Pelisivuston algoritmien jumalat olivat hänen puolellaan ja jakoivat toinen toisensa jälkeen loistokäsiä. Silmät lasittuivat, suu täyttyi kuolasta. Hän tuijotti ruudulla vilkkuvia numeroita, maita ja värejä samalla kun hänen aivonsa laskivat todennäköisyyksiä ja voitto-osuuksia. Hän siirteli rahoja kuin jonkin ulkopuolisen voiman ohjaamana. Rahapotti kasvoi, ja kun hän kolmen tunnin pelaamisen jälkeen havahtui koputukseen, hän oli tuplannut rahansa. Voi jumalauta, että hän oli liekeissä! Adrenaliini, endorfiini ja kaikki mahdolliset mielihyvän välittäjäaineet virtasivat suonissa ja pumppasivat voittamattomuuden tunteen aivojen hermoliitoksiin.

Juhani painoi vihreää valoa. Ovi avautui ja hänen kanslistinsa Roosa astui sisään.

”Olen kattanut kokoushuoneen. Ensimmäisiä alkaa saapua.”

Ensin Juhani ei käsittänyt, mistä ja kenestä kanslisti puhui. Mieli oli edelleen kiinni korttipelin huumassa. Sitten hän muisti hallituksen kokouksen. Hän vilkaisi kelloa. Mihin hittoon aika oli kadonnut?

”Kerro, että liityn seuraan pian. Minun on varmistettava vielä yksi asia.”

Roosa sulki oven. Juhani nojautui tuoliin. Hän tajusi pokerisivuston heijastuneen ikkunaruudusta suoraan kanslistin silmiin. Hän sulki näytön ja ajatteli, että hänen pitäisi lopettaa työajalla pelaaminen. Hän kokosi summittain pöydältä talousraportteja kainaloonsa ja poistui huoneesta.

2.

Miro Roine kurkisti varovasti nurkan takaa. Muutamaa tyttöä ja poikaa lukuun ottamatta koulun piha oli autio.

Miro lähti harppomaan kohti pyörätelineitä kaivaen avaimia taskustaan.

Pääovi kolahti.

Miron sydän hypähti laukalle, hän pyörähti nopeasti ympäri, mutta pihalle astui kaksi alempiluokkalaista tyttöä, jotka eivät edes vilkaisseet hänen suuntaansa.

Miro kiihdytti vauhtia. Jännitys säteili vatsalaukusta kurkkuun ja nivusiin.

Hän avasi ketjulukon, kiersi sen rungon ympärille ja kiskaisi pyörän telineestä. Vasta kun koulu oli hävinnyt näkyvistä, jännitys laukesi ja tilalle vaihtui alakulo ja pettymys. Milloin hänestä oli tullut pelkuri, joka säikkyi omaa varjoaankin? Vielä alakoulussa hänellä oli ollut paljon kavereita. Yläkouluun siirtymisen jälkeen kaikki oli muuttunut, eikä Miro ymmärtänyt, miksi niin oli käynyt.

Hän oikaisi Kaisaniemen puiston läpi, ohitti Kasvitieteellisen puutarhan ja viimeistä viikkoa puistossa viettävän tivolin pyörivät keinut ja laitteet. Nenään tulvahti popcornin tuoksua. Miro viiletti Liisankadun Alepan ohi, kurvasi Liisanpuistikoon ja varmisti, ettei penkeillä istunut ketään. Hän asetteli maastopyörän puuta vasten ja kai-voi röökiaskin taskusta. Savu virtasi keuhkoihin, supisti verisuonet ja sai olon hetkeksi tasapainoon.

Kaikki hänessä ei ollut okei.

Miro oli tiennyt sen jo pidempään, mutta viimeisten viikkojen aikana tunne oli vahvistunut. Hän ei osannut määritellä oloaan sen

tarkemmin, mutta hän ei ollut enää se sama ihminen kuin pari vuotta sitten. Kiusaamisen myötä jokin oli särkynyt hänen sisällään.

Oli mahdotonta vaientaa päässä huutavia itsetuhoisia ja väkivaltaisia ajatuksia, joita sinne tunki jatkuvalla syötöllä kuin rikkinäiseen vastaanottimeen. Välillä äänet huusivat niin kovaa, että hän pelkäsi putoavansa hulluuteen. Jos inhosi itseään, mitä järkeä enää oli missään.

Miro hieroi natsan sammuksiin kengän pohjalla ja heitti repun selkäänsä. Hän kuuli takaansa vislauksen ja nimensä.

Kylmä pelon jääpiikki iski kehon läpi. Hän kääntyi hitaasti ja näki Jarskin kavereineen parkkeeraavan pyöriään puiston laidassa.

Joko kyseessä oli sattuma tai sitten häntä oli seurattu.

Miro ei uskonut sattumiin.

”Hei Kultapossu! Heitä rööki!” Jarski huusi.

Miro vilkuili hädissään ympärilleen.

Puisto oli epätodellisen autio. Ei ainoatakaan jalankulkijaa eikä polkupyörää. Tuntui, että kadun liikennekin oli katkennut. Hän oli yksin – ja sitä Jarski kavereineen kai oli odottanutkin.

Alakoulussa hän ja Jarski olivat olleet samalla luokalla ja ystäviä. Tai jos eivät ystäviä, niin ainakin tovereita. Jarski oli jopa käynyt heillä leikkimässä – ja hän oli käynyt kerran Jarskin äidin luona. Pelottava kokemus oli syöpynyt Miron aivoihin. Kämpä oli ollut siivottomassa kunnossa. Haju oli ollut kuvottava ja lattia oli lainehtinut likaisista astioista ja ruoantähteistä. Jarskin puolivuotias pikkuveli oli ryöminyt jätteiden seassa märässä vaipassa ja jokellellut käsittämättömästi. Olohuoneessa oli istunut miesporukka kittaamassa keskiolutta – ja Jarskin äiti, joka oli ollut täysin kamoissa, oli yrittänyt puristella häntä haa-roista ”kokeillakseen joko kivekset on laskeutuneet”.

Yläkoulussa he olivat menneet eri suuntiin. Jarskille oli alkanut maistua kalja – ja sitten kovemmat aineet. Viimeisimpänä Alfa-PVP, jota sai ostettua joka kadunkulmasta.

Miro arvioi mahdollisuuksiaan. Hän ei ehtisi karkuun, ja mitä pakeneminen edes auttaisi? Aina tulisi uusi päivä ja Jarski saisi hänet kiinni.

Jarski keuli Jopolla hänen viereensä. Kasvoilla karehti vittumainen hymy. Jarski kiersi kätensä Miron kaulan ympäri ja puristi kevyesti antaen ymmärtää, että voisi milloin tahansa lisätä voimaa.

Miro kaivoi Marlboro-askin taskustaan. Jarski riisti sen häneltä ja tunki povariinsa. Miro haistoi Jarskin mädältä lihalla löyhkäävän hengityksen ja hien yhdistelmän ja mietti kuumeisesti, mitä hänen kannattaisi sanoa tai tehdä saadakseen tilanteen raukeamaan.

”Heitä pari kybää, tarttee kipeesti käteistä.”

Miro ei vastannut. Toisetkin jätkät saapuivat ja piirittivät hänet. Yksi pojista, Kale – samanlainen kusipää kuin Jarski – nousi satulasta ja alkoi tutkia hänen maastopyöräänsä. Väänteli vaihteita ja runnoi jarruja.

”Makee fillari. Mitä maksoi?”

Miro kohautti hartioitaan.

”Pappa betalar”, Kale sanoi, hyppäsi pyörän selkään ja alkoi polkea ympäri puistoa yrittäen saada keulan nousemaan. Poika ruksautteli vaihteita ja käsitteli pyörää tarkoituksellisen kovakouraisesti saadakseen sen hajoamaan.

Jarski läimäytti Miroa avokämменellä takaraivoon. ”Hei Kultapossu, mä kysyin sulta jotain. Heitä pari kymppiä.”

”Ei mulla oo.”

Jarskin silmissä välähti väkivaltainen katse.

”Hei jätkät, prinssi sanoo, ettei se kanna massia!”

Jarskin huuto sai pojat räjähtämään nauruun. Jarski madalsi ääntään ja työnsi kasvonsa aivan kiinni Miron kasvoihin.

”Mä luulen, että sä kusetat, Kultapossu.”

”En”, Miro kähisi.

Yksi pojista tarttui Miroon ja lukitsi kädet poliisinotteeseen. Miro yritti rimpuilla, mutta tuska naulitsi hänet paikoilleen. Hän ähki kivusta ja yritti pidätellä kyyneliä. Jarski alkoi kopeloida hänen vaatteitaan, löysi hänen lompakkonsa ja sujautti sen taskuunsa.

”Mikä sun kengän koko on?”

Ensin Miro ei ymmärtänyt kysymystä.

”Paljonko pulitit Jordaneista?”

Miro ei vastannut.

”Ottakaa sen kengät”, Jarski komensi. Yksi pojista kumartui avamaan lenkkareiden nauhoja. Kun Miro tajusi menettävänsä jalkineensa, hän alkoi potkia villisti. Rimpuilu typertyi Jarskin avokämmenen läjähdykseen, joka osui voimalla poskeen. Kipu sai potkimisen loppumaan.

Poika irrotti hänen kenkensä, heitti ne vieruskaverilleen, joka alkoi tutkia niitä. Miro yritti edelleen löytää ohikulkijan, jolle voisi huutaa, mutta ketään ei näkynyt.

Hänestä kiinni pitävä poika irrotti otteensa. Kale keuli edestakaisin rantaa pitkin.

”Anna sun huppari”, Jarski sanoi.

Miro ei tehnyt elettäkään. Jarski kohotti nyrkkinsä. Miro avasi alistuneena hupparin vetoketjun ja ojensi puseron Jarskille, joka sovitti sitä ylleen.

”Kuin hansikas. Kiitti, että lahjoitit tän mulle. Oot tosi reilu kaveri.”

Miro toivoi, että homma oli siinä. Häntä oli nöyryytetty ja häneltä oli varastettu. Hän halusi ainoastaan, että hänet päästettäisiin menemään. Hänellä oli kaapit täynnä huppareita ja lenkkareita. Lompakon häviämisenkin hän kykenisi selittämään vanhemmilleen, mutta tällaista pelkoa ja ahdistusta hän ei pystynyt sietämään enää sekuntiakaan. Oksennus työnty kurkkuun.

Jarski ei kuitenkaan ollut aikeissa lopettaa.

”Nyt kun sun huppari – korjaan, mun huppari – ei enää tahriinnu, mä annan sulle turpaan. Tiedätkö Kultapossu, oon halunnut iskeä sulta hampaat kurkkuun koko lukuvuoden.”

”Älä”, Miro sopersi ja sai pojat nauramaan.

Jarski löi häntä nyrkillä kasvoihin.

Isku halkaisi ylähuulen. Verta tulvahti suuhun. Miro ähkäisi ja yritti väistää seuraavaa iskua, mutta oli liian hidas. Nyrkki osui nenään, josta alkoi tiputtaa verta kuin hanasta.

Jarski nuiji häntä kuin vimmattu. Raivokkaita iskuja sateli päähän ja vartaloon, ja vaikka Miro yritti väistellä ja suojata kasvojaan, aina jokin lyönti löysi maaliinsa.

Miro kaatui maahan ja käpertyi sikiöasentoon. Lyönnit vaihtuivat potkuiksi, jotka upposivat hänen vatsaansa, selkäänsä ja kylkiin.

”Joku tulee!”

Porukka hyppäsi fillariensa selkään. Miro kuuli takaansa molskahduksen. Kale oli viskannut hänen pyöränsä laiturilta mereen.

Miro kömpi kontilleen. Veripisarat imeytyivät hiekkaan. Hän kohosi varovasti seisomaan. Kipu jyskytti kasvoista kaulalle ja alas kylkiä. Itku teki tuloaan, mutta tuska esti sitä vuotamasta ulos.

Hän lähti laahustamaan sukkasillaan kotiin. Vartalo painui kyyryyn palleasta säteilevästä kivusta.

Silloin joku tarttui häntä kainalosta. Miro säpsähti. Hän pelkäsi Jarskin palanneen hoitamaan homman loppuun, mutta kun hän kääntyi, hän näki vieressään harmaatukkaisen naisen, joka hymyili myötätuntoisesti. Naisella oli yllään Alepan työntekijän liivi.

”Ei hätää”, nainen sanoi. ”Minä autan sinua.”

Jokin naisen äänessä sai Miron uskomaan, että kaikki järjestyisi. Hän jättäytyi naisen talutettavaksi, katse kääntyi sisäänpäin ja hetkeksi maailma lakkasi. Kerran hänen jalkansa pettivät, mutta naisen rautaiset käsivarret kannattelivat häntä.

Nainen talutti hänet sisälle Alepan liukuovista. Ihmiset väistivät heidän tieltään. Verta pisaroi nauhaksi lattialle kuin Hannun ja Kertun leivänmurut.

Nainen saattoi hänet takahuoneeseen, istutti yhdelle kahvipöydän tuoleista ja laski vettä astiaan.

”Ennen kuin pesen kasvosi, otan niistä valokuvan. Anna puhelimesi.”

”Miksi?”

”Poliisia varten.”

Miron teki mieli vastustella, mutta apatia tyrehdytti yrityksen. Hän ojensi puhelimen naiselle, joka otti kuvia kännykkäkameralla ja antoi

sen takaisin. Sitten nainen otti kuvia omalla puhelimellaan ja alkoi puhdistaa hänen kasvojaan. Huoneessa kävi joku, mutta poistui saman tien.

”Ei... poliisia”, Miro sopersi.

”Mitä aiot selittää vanhemmillesi?”

”Kaaduin...”

”He eivät lopeta tähän. Tällä kertaa mitään pysyvää ei mennyt rikki, mutta ensi kerralla saatat menettää hampaasi, näkösi tai saat aivovamman.”

”He tappavat... jos menen... poliisille.”

”Sieltähän kuoriutui komea poika”, nainen sanoi, ja vasta nyt Miro katsoi ensimmäisen kerran naista kunnolla. Nainen ei ollutkaan niin vanha kuin hän oli ensin luullut. Hopeiset hiukset olivat hämänneet häntä. Nainen oli viisissäkymmenissä, hoikka ja urheilullinen. Naururyppyjen koristamat silmät olivat luonnottoman siniset ja katse niin pistävä, että Miron oli käännettävä omansa pois.

”Kuule. Asia ei minulle kuulu, mutta minusta on parempi, että puhut viranomaisille. Tulen mukaasi.”

”Pärjään itse.”

Nainen katsoi syvälle Miron silmiin ja Mirosta tuntui, että jollain oudolla tavalla nainen porautui sisälle hänen aivoihinsa ja tutki niitä täysin estoitta.

”Sinusta tuntuu, että tämä on maailmanloppu, mutta ei se ole. Luota minuun. Kun olin sinun ikäisesi, isäni kuoli. Luulin, etten ikinä toivu siitä ja mieleni täyttyi mustilla ajatuksilla. Lupaa minulle, ettet tee mitään typerää.”

Miro ei vastannut, ja naisen ilme muuttui huolestuneeksi.

”Jos emme soita poliisille, kenelle sitten?”

”Asun aivan tässä lähellä. Isäni on töissä pankissa kahden korttelin päässä. Juhani Roine.”

Nainen avasi käsilaukkunsa, kaivoi sieltä käyntikortin ja näytti sitä Mirolle. ”Onko hän isäsi?”

Miro tuijotti korttia ja sitten naista. Hän nyökkäsi.

”Minä puhun isäsi kanssa, sopiiko?”

Miro nyökkäsi uudelleen.

”Saatan sinut kotiin. Ja muista, että lupasit olla tekemättä mitään typerää.”

3.

Hallituksen puheenjohtaja sulki Juhani työhuoneen oven perässään. Puheenjohtajalla oli sydämen vajaatoimintaa, joka sai miehen puuskuttamaan pienestäkin ponnistuksesta. Silmäpussit roikkuivat kuin bulldoggilla ja vatsakas vartalo vaappui kävelyn tahtiin. Ylipainosta ja kömpelyydestä huolimatta Juhani tiesi seitsemänkymmentävuotiaan puheenjohtajan olevan terävä-älyisin ihminen, jonka oli koskaan tavannut.

He istuivat Juhani huoneen muhkeille nahkatuoleille.

Puheenjohtaja asetteli kävelykepin käsinojaa vasten.

”Viskiä, konjakkia?” Juhani kysyi, ja muisti samalla, ettei puheenjohtaja ollut nauttinut pisaraakaan kolmeenkymmeneen vuoteen. Hän häpesi heti kysymystään, mutta puheenjohtaja ohitti sen ilmeettömästi.

Juhani ja puheenjohtaja olivat tunteneet toisensa kaksikymmentä vuotta ja heidän välillään vallitsi täydellinen keskinäinen luottamus. Juhani ei olisi istunut pankinjohtajan jakkaralla ilman kauppaneuvoksen tukea.

Juhani avasi tammisen viinakaapin ja kaatoi itselleen lasillisen mal-lasviskiä. Hän tarvitsi sitä monesta syystä, ennen kaikkea unohtaakseen hetki sitten päättyneen kokouksen.

”Miten Tuula voi?” puheenjohtaja aloitti.

”Hyvin. Asiakkaita riittää.”

”Ja Miro? Kuinka vanha hän olikaan?”

”Kuusitoista. Yläkoulun viimeisellä. Saa erinomaisia arvosanoja.”

Puheenjohtaja katsoi Juhania. ”Entä sinä? Miten sinä jaksat?”

Juhani oli jo vastaamassa, kun tajusi, että puheenjohtaja näkisi suoraan hänen valheidensa läpi, joten hän päätyi puolittotuuteen:

”Suoraan sanoen en tiedä. Tuulalla on kädet täynnä töitä. Näen häntä harvemmin kuin työtovereitani. Lisäksi olen nukkunut huonosti.”

Puheenjohtaja nyökkäsi Juhani viskiklasia kohti. ”Kuluuko alkoholia?”

”Liikaa”, Juhani vastasi totuudenmukaisesti.

”Ei ole mikään suuri salaisuus, että eräät tahot hallituksessa ovat tahtoneet sinua syrjään johtajan pestistä jo pitkään. Siinä ei ole mitään henkilökohtaista. Yhtiö haluaa uudistaa brändiään. Moni haluaa nuorempaa verta ruoriin. Toistaiseksi olen saanut suitsittua sellaisia puheita, mutta äskeisen kaltaiset esiintymiset eivät saa toistua. Oma arvovaltani on pelissä.”

”Se ei tule toistumaan”, Juhani vastasi.

”Ei tulekaan. Ymmärtäisin, jos jokin tunnusluku olisi väärä tai taukko pielessä, mutta se, että esittelee yhtiön hallitukselle puoli vuotta vanhaa talousennustetta kuin se olisi tuoreinta tietoa, näyttää epäpätevyydeltä.”

Juhani ei sanonut mitään. Ei ollut mitään puolustettavaa. Hän oli tehnyt itsestään pellen hallituksen edessä.

Puheenjohtaja jatkoi: ”Liikkuu huhuja, joiden mukaan sinut on nähty toistuvasti raviradalla ja kasinolla pelaamassa suurilla panoksilla. Ei siinä mitään, ihmiset saavat viettää vapaa-aikansa ja käyttää rahansa miten haluavat, mutta tuollainen lipsahtaa helposti riippuvuuden puolelle. Tiedät demonit, joiden kanssa olen itse taistellut. Kuningas alkoholi tuhosi avioliittoni, maksoi työni ja sysäsi minut haudan partaalle. Jos en olisi kiertänyt korkkia kiinni, makaisin nyt mullan alla.”

Juhanin aivot raksuttivat. Jos puheenjohtaja oli selvillä hänen pelaamisestaan, siitä tiesi moni muukin. Asian kieltäminen ei siis tullut kysymykseen. Mitään riippuvuutta hänellä ei kuitenkaan ollut, sellainen oli paskapuhetta. Kyse oli harmittomasta huvista, jonka hän pystyi lopettamaan milloin tahansa.

Ennen kuin hän ehti vastata, puheenjohtaja sanoi:

”Tiedät, millaista se on talousmaailmassa. Juorut juurtuvat ja niistä kasvaa helposti totuuksia, joita on mahdotonta kitkeä jälkikäteen.”

Juhani kulautti viskin kurkkuunsa. Polttava neste valui alas ruokatorvea ja asettui lämpimäksi lätäköksi vatsan pohjalle. ”Olen aina hoitanut työni – ja tulen hoitamaan jatkossakin.”

Puheenjohtaja kaivoi käyntikortin povitaskustaan ja ojensi sen Juhanille.

”Sinun on tehtävä muutoksia, mikäli haluat istua pallillasi vielä jouluna.”

Juhani katsoi korttia. Se on peliriippuvaisten tukiryhmän kortti. Ärtymys kuohahti sisuksissa. Hänen teki mieli potkaista puheenjohtaja ulos huoneesta. Kuinka mies kehtasi! Hän oli kuitenkin riittävän viisas ymmärtääkseen asemansa. Kauppaneuvos oli vaa’an kieli, joka ratkaisi hänen kohtalonsa.

Puheenjohtaja aisti hänen loukkaantumisensa. ”Join, kunnes sain haimatulehduksen. Makasin koomassa kolme päivää. Joku jossain heitti kolikkoa ja päätti antaa minulle uuden mahdollisuuden. Kun kotiuduin sairaalasta, liityin AA-kerhoon. Olen käynyt siellä joka viikko kolmekymmentä vuotta. Se on ollut pelastukseni. Älä toista samoja virheitä kuin minä. Lopeta ennen kuin on liian myöhäistä. Ylpeyden takia on turha menettää kaikkea. Soita kortin numeroon. He ottavat sinut vastaan ihmisenä.”

”Minä soitan”, Juhani lupasi. ”Kiitos.”

Puheenjohtaja kampesi seisomaan kepeistä tukien. Juhani saattoi miehen ulko-ovelle. Siellä he kättelivät. ”Kerro Tuulalle ja Mirolle terveisiä.”

Juhani palasi huoneeseensa, repi käyntikortin palasiksi ja pudotti silpun paperinkeräysastiaan.

4.

Julia Aho parkkeerasi korttelin päähän hautaustoimistosta ja maksoi pysäköintimaksun kolikoilla, mutta pyyhki rahat ennen niiden pudottamista automaattiin. Hän oli katsonut niin paljon TV:n poliisisarjoja, että tiesi, mihin moderni rikospaikkatutkinta pystyi. New Yorkissa 70-luvulla riehunut sarjamurhaaja Son of Sam oli jäänyt kiinni parkkisakon perusteella. Hän ei sortuisi samanlaiseen huolimattomuuteen.

Jännitys kiristi vatsalaukkua, kuten aina silloin kun hän oli menossa tapaamaan Marc Guillania. Hän nuuskaisi kokaiinia, odotti että sen puuduttava vaikutus levisi kasvoille ja nousi autosta.

Tuuli sai hiukset sekaisin ja hän joutui sukimaan niitä silmiltään. Hän ei mennyt sisälle hautaustoimiston pääovesta, vaan kiersi takapihalle.

Hänen ei tarvinnut arvailla oikeaa ovea, sillä hän tunnisti jo kaukaa Guillanin leveäharteisen autonkuljettajan, joka seisoi tupakoi-massa parkkialueen perällä.

Julia hymyili jykevälle, mustatakkiselle miehelle, joka ei tehnyt elettäkään tervehtiäkseen. Julia käveli miehen ohi ja painoi ovenkahvaa. Kokaiinista huolimatta vatsaa kiristeli edelleen.

Ovesta pääsi valaistuun käytävään, joka johti syvälle talon uumeeniin. Edestä kuului puhetta. Julia kiitti mielessään, että oli ottanut puuteriannoksen, muuten hän olisi pyörtynyt silkasta kauhusta. Jo pelkkä tapaaminen hautaustoimistossa oli saanut painajaiskuvat pyörimään mielessä.

Jos halusi listiä jonkun, mikä olisi parempi paikka kätkeä ruumis kuin toisten kalmojen joukkoon.

Käytävä johti metalliovelle. Julia kurkisti sisään. Näkymä avautui tilavaan, lattiasta kattoon kaakeloituun huoneeseen, joka muistutti enemmän leikkaussalia kuin varastoa. Tuoksu oli omituinen sekoitus pesuaineen, desinfiointiaineen ja mullan hajua. Huoneen keskellä jökötti vierekkäin kaksi pyörillä varustettua metallista laveria, molemmilla lepäsi koruton puuarkku. Arkkujen ympärillä seisoi kaksi miestä, jotka kääntyivät katsomaan Juliaa.

”Sulje ovi”, Marc Guillan komensi.

Guillan oli viimeisen päälle tyylikäs, kuten aina. Kasvoja peitti parin millin sänki. Räätälin ompelema tummansininen puku korosti hoikkaa ja jäntevää vartaloa. Ranteessa kimalsi kultakello.

Toinen mies, jota Julia ei ollut koskaan aiemmin tavannut, oli hänen pukeutunut pukuun, mutta mustaan polyesteriseen ja huonosti istuvaan. Mies oli huomattavasti Guillania vanhempi, tukeva ja hiuksista harmaantunut.

”Tuomo on hautaus toimiston omistaja”, Guillan esitteli. ”Olemme tehneet pitkään yhteistyötä.”

Hautausurakoitsija nyökkäsi hymyttömästi Julialle, joka pakotti itsensä arkkujen luokse. Veri pakeni päästä, kieli liimaantui kitalakiin.

”Nyt kun olemme kaikki paikalla, voimme aloittaa. Julia on ensikertalainen, joten ehkä haluat kertoa, miten homma toimii”, Guillan sanoi.

Urakoitsija selitti: ”Ruumiiden kuljettamiseen on olemassa kansainvälisiä sääntöjä, joiden tarkoituksena on estää patogeenien leviäminen. Jos ihminen kuolee ulkomailla, arkku sinetöidään terveysviranomaisten läsnä ollessa. Kansi ruuvataan kiinni ja ruumiista täytetään siirtopaperit, minkä jälkeen arkku rahdataan vastaanottajamaahan yleensä lentokoneella”, mies selitti.

Julia irvisti. Hän alkoi ounastella, miksi hänet oli kutsuttu paikalle. Guillan arvasi sen ja sanoi:

”Älä huoli. Sinun ei tarvitse kajota kalmoihin, ainoastaan huolehtia, että arkut todella nousevat koneeseen, eivätkä eksy matkalla.”

Hautausurakoitsija otti viereiseltä pöydältä akkuporakoneen ja alkoi ruuvata toista arkkua auki. Paksut ruuvit narahtelivat niiden

noustessa puusta. Julian sydän alkoi takoa kovemmin. Hän ei ollut herkimmästä päästä, mutta siitä huolimatta hän ei halunnut nähdä, mitä arkut sisälsivät.

Kun viimeinenkin sinettiruuvi oli irrotettu, hautausurakoitsija asetteli raskaan kannen seinää vasten.

Arkussa makasi alaston, ainoastaan ohueen lannevaatteeseen puettu keski-ikäinen nainen. Iho oli kellastunut ja nahistunut. Poskipäiden ja vatsan päälle taiteltujen käsien luut törröttivät pingottuneina nahan alta. Silmät olivat kiinni ja kasvojen ilme velto ja luonnoton. Karkeasti kiinni nidottu Y-viillon haava ulottui kaulasta nivusiin.

”Kuka nainen on?” Guillan kysyi.

Hautausurakoitsija otti sivupöydältä paperinipun ja luki: Sandrine Fresneau. Syntynyt 11. elokuuta 1971 Pariisissa. Kuollut neljä päivää sitten.

”Onko siinä kuolinsyytä?” Julia kysyi.

”Sydänkohtaus.”

Urakoitsija ojensi hengityssuojaimet Guillanille ja Julialle, jotka laittoivat ne kasvoilleen. Urakoitsija asetti itselleen samanlaisen, pujotti teurastajatyylisen esiliinan päänsä yli, otti salkustaan suuri-kokoiset nokkapihdit ja alkoi naksutella ruumiinavausviillon niittejä auki. Julia otti pari haparoivaa taka-askelta ja törmäsi seinään. Hänestä tuntui kuin hänet olisi pudotettu keskelle kauhuelokuvaa.

Kun kaikki niitit oli irrotettu, urakoitsija levitti haavaa. Siihen täytyi käyttää raakaa voimaa. Kuului rutinaa ja naksattelua ruston antaessa periksi. Guillan asteli uteliaana lähemmäs ja viittoi myös Juliaa tulemaan.

Julia pakotti itsensä ottamaan pari horjuvaa askelta. Jos hän ei pian saisi raitista ilmaa, hän pöyryisi.

Urakoitsija paljasti vatsan sisällön ja alkoi kiskoa ontelosta tiukan muoviin käärittyjä paketteja ja siirsi pussit sivupöydälle.

Julialle ei tarvinnut selittää, mitä paketeissa oleva jauhe oli. Guillan nyökkäsi tyytyväisenä. Urakoitsija haki arkun kannen ja asetti sen takaisin paikoilleen.

”Jokainen ruumis sisältää kuusi pussia”, Guillan selitti. ”Yhteensä kolme kiloa. Katukaupassa arvo on noin 450 000 euroa.”

Seuraavaksi mies ruuvasi toisen arkun auki.

Siinä vaiheessa Julian pahin järkytys oli jo laantunut ja hänen mielensä kellui oudossa turtumuksessa.

Kannen alta paljastui niin ikään nainen, aavistuksen edellistä vanhempi ja huomattavasti lyhyempi ja pyylevämpi.

”Maria Perez, Kolumbian kansalainen. Syntynyt 11. elokuuta 1967, kuollut kaksi päivää sitten.”

”Kuolinsyy?” Guillan kysyi vuorostaan.

Urakoitsija käänsi ruumiin jäykkiä niskoja sivuun. Takaraivossa näkyi paikka, josta luoti oli mennyt sisälle.

”Pienikaliiberinen pistooli”, Guillan vihelsi. ”Vähän ääntä, riittävästi vahinkoa.”

”Ammuttu?” Julia henkäisi.

”Todennäköisesti Don Rodriquesin väkeä”, Guillan sanoi. ”Ei olisi ensimmäinen kerta, kun hän muuttaa entisen työntekijänsä paketiksi.”

Urakoitsija poisti niitit, kaivoi pussit ulos rinnasta ja siirsi ne toisten seuraksi, sulki arkun ja sinetöi sen.

Kun ruumiit olivat poissa näkyvistä, Julian olo helpotti hieman. ”Mitä ruumiille tapahtuu?” hän kysyi.

”Ne tuhkataan illalla”, urakoitsija vastasi hajamielisesti.

Guillan pakkasi huumeet putkikassiin ja sulki vetoketjun. Julia laski mielessään, että kassissa oli lähes miljoonan edestä kokaiinia. Sitteen Julia ja Guillan menivät ulos. Tällä kertaa Julia ei vaivautunut sukimaan tuulella kieppuvia hiuksiaan, vaan keskittyi haukkomaan happea keuhkoihinsa.

Guillan ojensi Julialle muutaman palovammaisen sadan dollarin setelin ja pussin, joka sisälsi joitain grammoja kokaiinia.

”Vaivan palkaksi. Ne on helppo vaihtaa euroiksi lentokentällä.”

Julia sujautti molemmat käsilaukkuunsa ja napsautti sen kiinni.

”Ylihuomenna matkustat Pariisiin. Siellä teet normaalit manööverit tarjoilukärryn kanssa, mutta sen lisäksi sinun pitää saattaa koneeseen

eräs henkilö Helsingistä. Tulet saamaan siihen erilliset ohjeet Morellilta. Samalla reissulla paluukoneesi kyytiin rahdataan Charles de Gaullen lentoasemalla kolme arkku. Tehtäväsi on varmistaa, että kyseessä ovat oikeat arkut. Numerosarjat lähetetään sinulle tekstiviestillä. Onko kysymyksiä?”

”Ei”, Julia sanoi, vaikka hänellä olisi ollut niitä kymmenittäin. Ensimmäkään hän ei ollut suostunut mihinkään tällaiseen. Alun perin sopimus oli koskenut viikoittaisia kokakuljetuksia ruokakärryjen mukana, mutta Guillan ja Morellit vaativat häntä ottamaan jatkuvasti uusia riskejä. Nyt mukaan tulivat arkut ja jonkun henkilön paimentaminen. Hän ei pitänyt asiasta niin tippaakaan.

Kun Julia hoippui autolleen, hänen ajatuksensa pyörivät levottomina. Hän tiesi tarkalleen, miksi Guillan oli halunnut hänet mukaan ruumiinavauksiin. Jos hänen asemansa oli ollut epäselvä, se oli nyt täysin kirkas. Hänellä ei ollut varaa kieltäytyä tai seuraavaksi urakoitsija kiskoisi kokaiinipusseja hänen rintakehästään.